

Uit het Woord der Waarheid

*Gratis Bijbelstudieblad voor jong en oud
Jaargang 79 • nummer 11 • november 2024*

INHOUD

<i>Ondoorgrondelijk lijden (gedicht).....</i>	<i>249</i>
<i>De Naam boven alle namen (11).....</i>	<i>250</i>
<i>‘Zoek de dingen die boven zijn’ (3).....</i>	<i>254</i>
<i>De Mensenzoon en Zijn komst (1)</i>	<i>256</i>
<i>Laat er licht zijn!</i>	<i>261</i>
<i>Het zilveren koord</i>	<i>263</i>
<i>Denk geen kwaad van de ander!.....</i>	<i>264</i>
<i>Altaar, tent en bron (1)</i>	<i>267</i>
<i>U bent al rein om het woord</i>	<i>271</i>

Nieuw traktaat!

Wie helpt ons in het nieuwe jaar?

Een moderne, handzame flyer, aansprekend vormgegeven, met een warme uitstraling, bedoeld om mensen aan het denken te zetten over de vraag waar je als mens in deze onrustige tijd nog hulp kunt vinden.

Bestelcode: T052N

Flyer, formaat A6 (105x148 mm), 4 pagina's liggend, full colour, 170 grams kunstdrukpapier

Prijs per 10 stuks: € 0,90

Normale kortingspercentages zoals bij alle traktaten zijn van toepassing (10/20/30% bij 100/1.000/10.000 stuks)

Colofon

Redactie- en administratie-adres:

Stg. Uit het Woord der Waarheid

Postbus 260, 7120 AG Aalten

Abonnementen en lektuurbestelling:

Tel. 0543 - 47 17 46

E-mail: bestel@uhwdw.nl

IBAN: NL44 INGB 00 00 92 46 08

Algemene info, redactie en doorstorting giften (vertrouwelijk):

Algemene info: info@uhwdw.nl

Giften e.d.: info@uhwdw-fcs.nl

ISSN: 1384-735X

Giftenrekeningen:

IBAN: NL56 INGB 00 00 72 36 02

BIC: INGBNL2A* (ANBI aftrekbaar)

Voor persoonlijke behoeften:

IBAN: NL37 ABNA 04 22 21 00 48

BIC: ABNANL2A* (ANBI niet aftrekbaar)

*Voor betalingen vanuit buiten Europa de BIC vermelden s.v.p.

Websites:

- Uitgeverij: www.uhwdw.nl
- Bijbelse artikelen en MP3-lezingen: www.debijbelvoorjou.nl
- Info i.v.m. werk van de Heere in binnen- en buitenland, hulp aan armen, nood-hulp e.d.: www.uhwdw-fcs.nl

Alle prijzen zijn excl. verzendkosten.

© foto omslag: AdobeStock

© foto's binnenzijde: Pixabay

Ondoorgrondelijk lijden

Heiland, toen U hebt geleden,
straalden steeds Uw heerlijkheden.
U hebt stil en zonder klagen
spot en smaad en pijn verdragen,
kon genâ voor mensen vragen
toen U werd aan 't kruis geslagen
en zij last'rend 'kom af!' zeiden,
om Uw smart zich slechts verblijdden.

In dat uur van 't diepste lijden
dat U trof, Heere, van Gods zijde,
hebt U daar om onze zonden
Gods toorn hevig ondervonden.
U hebt vol geduld gedragen
't oordeel, door God Zelf geslagen.
Heere, U hebt Uw heilig leven
toen als Zoenoffer gegeven.

Wij verhogen nu van harte
U, Heere Jezus, Man van smarten,
en we denken vol bewond'ring
aan U, brengen U aanbidding.
U liet Zich aan 't kruis verteren,
wilde God volkomen eren.
Daarom brengen w' allen samen
U de roem en ere. Amen!

Henri Rossier

De Naam boven alle namen (11)

Hoofdstuk 6 – ‘in de Naam van Jezus’

Als God Christus de plaats schenkt van universele en absolute suprematie, zal Hij die in bezit nemen in iedere kring van Zijn heerschappij. Daarom staat er ook, na de verkondiging van het feit dat Hij Hem de Naam heeft geschonken die boven alle naam is: ‘opdat in [of: op] de Naam van Jezus elke knie zich buigt van hen die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn, en elke tong belijdt dat Jezus Christus Heere is, tot heerlijkheid van God de Vader’ (Fil. 2:10-11). We moeten de hier gebruikte woorden zorgvuldig overwegen om de precieze betekenis te kunnen vaststellen. Allereerst moet de betekenis worden verklaard van de uitdrukking ‘in de Naam van Jezus’, aangezien er op dit punt veel discussie is ontstaan.

De uitdrukking in het origineel is *en tw onovmati jhsou* en dit kan, zo wordt algemeen erkend, nauwkeurig worden weergegeven met ‘in de Naam van Jezus’ in plaats van met ‘op de Naam van Jezus’, zoals sommige Bijbelvertalingen dat doen. De vraag is nu: kan de weergave met ‘op’ aanvaard worden? Als ‘op de Naam van Jezus’ een onjuiste weergave zou zijn van de oorspronkelijke woorden, moeten we slechts de weergave met ‘in’ aanvaarden, ongeacht de moeilijkheden die ermee gepaard gaan.

Maar ‘op’ is even nauwkeurig als ‘in de Naam van Jezus’ en op grond hiervan moeten we ons door andere overwegingen laten leiden. Er wordt wel gezegd dat het voor God buigen in de Naam van Jezus en Hem belijden als Heere, wil zeggen dat we voor God verschijnen op grond van wat Hij is, in heel de waarde van wat Hij is door Zijn sterven en opstanding (zie bijvoorbeeld

Joh. 14:13-14) en de consequentie daarvan zou zijn dat het verlossing inhoudt voor al de genoemde groepen, met andere woorden: het vasthouden aan 'in de Naam van Jezus' heeft als consequentie dat dit vers universalisme zou onderwijzen en wel een universalisme dat, zoals we nog zullen zien, zowel demonen als mensen en engelen zou omvatten. Een dergelijke betekenis zou in directe tegenspraak zijn met veel andere passages van de Bijbel en dat dwingt ons tot het aanvaarden van de alternatieve weergave: 'op de Naam van Jezus'.

Hiermee wordt bedoeld dat het Gods wil is dat ieder schepsel in het universum vroeg of laat de suprematie en de heerschappij van de verheven en verheerlijkte Jezus erkent. Voor ieder die met het hart erkent en van wie de belijdenis van de mond voortkomt uit een werkelijk en levend geloof in Christus, zal dit verlossing betekenen (zie Rom. 10:8-13). [Dus allen die in deze tijd van genade het Evangelie aannemen – Gods getuigenis van de dood en opstanding van Christus – en Christus belijden niet alleen als Heiland maar ook als Heere, zullen voor eeuwig behouden worden.](#)

Maar het punt van ons vers is dat allen die buiten deze groep vallen, alle onbekeerlijke en niet-wedergeboren mensen, alle engelen die staande (of beter gezegd: bewaard) zijn gebleven in hun geschapen volmaaktheid, alle engelen die gevallen zijn en die God 'in de afgrond geworpen en overgeleverd heeft aan ketenen van donkerheid om tot het oordeel bewaard te worden' (2 Petr. 2:4) en alle demonen en duivelse machten, zullen uit vrije wil of door macht gedwongen het gezag en de heerschappij van de verheerlijkte Jezus erkennen.

God zal niet toelaten, volgens het onderwijs van dit vers, dat ook maar één enkel wezen met bewustzijn weerspanning of openlijk opstandig zal zijn tegen Zijn geliefde Zoon. Of ze Hem nu haten in hun hart, zoals voor veel van hen geldt, of niet, ze zullen hun

knien moeten buigen voor de eens vernederde en nu verheerlijkte Jezus en hun tong zal moeten belijden dat Hij, Jezus Christus, Heere is, tot heerlijkheid van God de Vader. En dit komt Hem toe, zoals zo mooi is uitgedrukt in de dichtregels:

*'Worthy, o Lam of God, art Thou.
That every knee to Thee should bow'.*

Het kan echter nodig zijn om dit iets gedetailleerder uit te leggen, aangezien sommigen misschien niet eerder over dit onderwerp hebben nagedacht. Laten we daarom eens nauwkeurig kijken naar de precieze woorden van het vers. Er staat 'opdat in [of: op] de Naam van Jezus elke knie zich buigt van hen [of: alle dingen] die in de hemel en die op de aarde en die onder de aarde zijn'. 'Dingen in de hemel', zoals reeds gezegd, sluit ook de hemelse wezen in – alle hemelse legermachten. En 'dingen op de aarde' duidt, zoals duidelijk zal zijn, op de mensen. De enige moeilijkheid ligt dus in de uitdrukking 'onder de aarde'.

Het woord zelf (want het is in feite slechts één woord) wijst op dat wat onderaards is en hoewel dit wordt toegegeven, wordt door sommigen toch beweerd dat hier alleen de doden bedoeld zijn. Maar zelfs in het klassieke gebruik ging de betekenis verder en omvatte die ook de boze geesten. En als we bedenken dat, tijdens de rondwandeling van onze gezegende Heere op deze aarde, demonen gedwongen werden om Zijn gezag te erkennen en zelfs Zijn Naam te belijden en dat ze, zoals Jakobus leert, 'gelooven en sidderen', wijst dat er sterk op dat ook zij in dit vers bedoeld zijn. Er is een ander vers dat, hoewel het dezelfde betekenis lijkt te hebben, toch heel anders is.

In Openbaring 5 lezen we: 'En elk schepsel, dat in de hemel en op de aarde en onder de aarde en op de zee is, en alles wat daarin is, hoorde ik zeggen: Hem, Die op de troon zit, en het Lam, zij de lof en de eer en de heerlijkheid en de kracht, tot in

alle eeuwigheid' (vs. 13). De uitdrukking 'onder de aarde' in dit vers is niet dezelfde uitdrukking als in Filippi 2:10 en het betekent – zoals de toevoeging 'en alles wat in de zee is' laat zien – elk levend ding onder het oppervlak van de aarde. Het ziet dus vooruit naar de vervulling van het laatste vers van Psalm 150: 'Laat alles wat adem heeft de HEERE loven' en verwacht de lof van de hele schepping.

Als we uitgaan van de juistheid van onze veronderstelling, kunnen we ons vervolgens afvragen: wanneer zal deze universele erkenning van het gezag van Christus, samen met het belijden van Zijn heerschappij, plaatsvinden? Het is God, Die handelt vanuit Zijn hart, laten we dat bedenken en ook in gerechtigheid, Die Christus deze verheven plaats als Mens gegeven heeft. Het gaat hier niet om Zijn Goddelijkheid, hoewel die nooit uit het oog verloren mag worden, maar **om de plaats die God Hem heeft geschonken als de Mens Die Zichzelf hier eens vernederd heeft, gehoorzaam wordend tot de dood, ja, tot de kruisdood.** En samen met Zijn verhoging in dit karakter is het bevel uitgevaardigd dat alle geschapen denkende wezens moeten buigen voor Zijn soevereiniteit.

Waar, zo vragen we opnieuw, zal de gehoorzaamheid aan dit bevel worden gezien? Om het antwoord op die vraag te vinden, moeten we kijken naar de drie kringen van wezens in hun volgorde en dus eerst de dingen in de hemel. Er zijn twee verzen die vooral over dit onderwerp gaan en daarnaar willen we verwijzen. In Hebreeën 1, in een aanhaling uit de Psalmen, lezen we: 'En laten alle engelen van God Hem aanbidden' (vs. 6) en dit staat in verband met het inbrengen van de Eerstgeborene in de wereld. In Openbaring wordt het ons toegestaan om, wanneer het Lam het boek neemt uit de rechterhand van Hem Die op de troon zit, de tienduizenden tienduizendtallen en duizenden duizendtallen engelen met luider stem te horen zeggen: 'Het Lam

dat geslacht is, is waard te ontvangen de kracht en rijkdom en wijsheid en sterkte en eer en heerlijkheid en lof’.

Wanneer, bovendien, de Zoon des mensen komt in Zijn heerlijkheid, dan komen alle engelen met Hem, als de uitvoerders van Zijn heerschappij en zo leren we dat hun erkennen van Zijn suprematie onophoudelijk en altijddurend zal zijn – dat het, beginnend met het moment van Zijn verhoging, voor eeuwig door zal gaan.

(Wordt vervolgd).

Edward Dennett

‘Zoek de dingen die boven zijn’ (3)

Twee keer vermaand

Het is wel iets veelzeggends en ernstigs, wanneer God de Zijnen in één en dezelfde zaak tweemaal achter elkaar vermaant. Hij had ertoe opgeroepen om de dingen die boven zijn te zoeken. En nu voegt Hij er, bijna gelijkloidend, aan toe:

‘Bedenk de dingen die boven zijn, niet die op de aarde zijn’ (Kol. 3:2).

Merken wij niet hoe indringend Hij spreekt? Wanneer Christus aan de rechterhand van God zit, moeten we dan niet met al onze zintuigen gericht streven naar de dingen die boven zijn, waarvan het Middelpunt de Heere Jezus is? In Hem hebben wij onze hoogste schat in de hemel. Hij heeft ons immers lief gehad en Zichzelf voor ons overgegeven (Ef. 5:2). En zoals Hij ons toen lief gehad heeft, zo heeft Hij ons vandaag lief en zal Hij ons in

eeuwigheid liefhebben. Zou het niet vreemd zijn wanneer zo'n liefhebbende Heiland van ons niet een passend antwoord op Zijn volmaakte liefde zou verwachten? Wat ligt er daarom een appel op ons hart in de woorden: 'Bedenk de dingen die boven zijn'!

Wat een nadruk krijgen deze woorden, wanneer de negatieve kant toegevoegd wordt: 'niet die op de aarde zijn'. Daarmee worden wij voor die dingen gewaarschuwd die ons kunnen overhalen, ons van de hemelse dingen aftrekken en als een dodelijk gewicht naar beneden trekken. Hoe meer wij ertoe neigen met aardse dingen bezig te zijn, hoe meer de dingen die boven zijn hun waarde voor ons hart verliezen. 'Die bedenken de dingen die op de aarde zijn': wat een beklagenswaardige toestand van Christelijke belijders, een toestand die Paulus alleen maar 'tot tranen' bracht (Fil. 3:18-19)!

Het is onmogelijk tegelijk naar boven en naar beneden te kijken. We kunnen onze motieven en genegenheid niet in de hemel en op de aarde hebben.

Gedeelde genegenheden zijn moreel onmogelijk. De Heere heeft daarover in de Bergrede al gesproken en gezegd: 'Niemand kan twee heren dienen ... U kunt niet God dienen en de mammon' (Matth. 6:24). En Hij voegde eraan toe: 'Zoek eerst het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid' (Matth. 6:33). 'Zoek eerst' - en waarnaar vervolgens? Naar niets anders meer!

Wanneer iemand zijn werk en zijn zaak voor de Heere doet (Kol. 3:23), dan richt hij zijn zinnen niet op het aardse. Wat altijd beslissend is, is de vraag wat de eerste plaats in onze verlangens inneemt.

De Mensenzoon en Zijn komst¹ (1)

Er is niets wat de gelovige zo sterk zijn verantwoordelijkheid laat voelen en de mens zo tot ernst stemt, ja, hem tot een beslissing brengt voor de eeuwigheid, als de gedachte aan de aanstaande komst van de Mensenzoon!

De komst van de Mensenzoon

Het zal een ontzaglijke gebeurtenis zijn. 'Want zoals de bliksem uitgaat van het oosten en schijnt tot het westen, zó zal de komst van de Mensenzoon zijn' (Matth. 24:27)! Dit is dus een aangrijpend, ernstig onderwerp. En toch is het voor mij een blijdschap om erover te spreken, [want het gaat om de Persoon van Jezus Christus](#) en Hem heb ik lief. Hoe wij Hem ook aanschouwen, altijd is Hij één en al begeerlijk.

Natuurlijk worden er meer uitingen van genegenheid bij ons openbaar als wij Hem zien als *Bruidegom*. Maar ook als de komende *Mensenzoon* in heerlijkheid en majesteit worden wij aangetrokken tot Zijn Persoon, want dan denken wij eraan dat het deze Jezus is Die zo geëerd zal worden op deze aarde – op de aarde waar Hij eens verworpen werd. En dan herinneren wij ons dat Hij als Mensenzoon gekomen is om ons te zoeken en te redden, zodat wij straks niet door Hem geoordeeld worden, maar aan Hem gelijk zullen zijn.

Begint niet Johannes in Openbaring 1, als hij de grote Held Jezus Christus vóór zich ziet, de trouwe Getuige, de Eerstgeborene van de doden en de Overste van de koningen van de aarde, het lied van de Gemeente te zingen: 'Hem Die ons liefheeft en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed ...

1 Uit: De Zoon des mensen en Zijn komst, door J.N. Voorhoeve; Den Haag, 1917; taalkundig gemoderniseerd.

Hem zij de heerlijkheid en de kracht tot in alle eeuwigheid' (Openb. 1:5-6)?

Als een held uit de oorlog komt, vermelden alle mensen zijn roem, maar zijn bruid snelt hem tegemoet en valt hem in de armen, omdat zij haar geliefde weerziet. Zó verblijden de gelovigen zich óók in de liefde van Zijn hart bij het zien van de heldenkracht en van de majesteit van de komende Mensenzoon, want Hij had hen lief en om *hen* werd Hij veracht en bespot, moest Hij veel lijden en overgeleverd en gedood worden!

Als we de profetie van de Schrift proberen te begrijpen, moeten wij ervoor oppassen dat we niet alleen verstandelijk te werk gaan, want wat de zon voor het landschap is, is de Heere Jezus voor het heerlijke profetische vergezicht. [Hij is het Middelpunt van de profetie, waarop al Gods wegen uitlopen](#). Hij is de Heerser van het heelal, Die eens door allen en alles geëerd zal worden, zodat al Gods voornemens, plannen en raadsbesluiten in Hem hun vervulling vinden. En als we Zijn bezittingen, Zijn waardigheden en Zijn verheerlijking voor ogen hebben, móet ons hart de Persoon wel zien, de Heere Jezus Zelf, opdat we Hem een loflied toezingen en Hem aanbidden.

Wie is de Mensenzoon?

Een kleine honderd keer komt deze naam van de Heere Jezus voor in het Nieuwe Testament. Eens vroeg de Heiland aan Zijn discipelen: 'Wie zeggen de mensen dat Ik, de Mensenzoon, ben?' En toen sommigen Hem op één lijn stelden met de mensen, al waren het dan ook grote Godsmannen, antwoordde Petrus: 'U bent de Christus, de Zoon van de levende God'. Toen zei de Heere Jezus tegen hem: 'Welgelukzalig bent u, Simon, Bar-Jona, want vlees en bloed heeft u dat niet geopenbaard, maar Mijn Vader Die in de hemelen is' (Matth. 16:13,16-17). De Heere Jezus was de Zoon van God, het Woord, God geopenbaard in het vlees. Hij kwam tot het aardse volk Israël als de Christus, als de Messias,

maar de Joden verwierpen Hem Die de Wortel en het Nageslacht van David is. Daarom heeft de Heere Jezus de titel van Mensenzoon aangenomen.

Het is opmerkelijk dat bijna alle keren dat deze naam van vernedering in het Nieuwe Testament voorkomt, Hij het Zelf is Die deze naam gebruikt voor Zichzelf en ook dat er één evangelie is waar Hij in het bijzonder als Mensenzoon wordt voorgesteld door de Heilige Geest, namelijk in het Evangelie naar Lukas, die een Griek was en die in het

derde hoofdstuk het geslachtsregister van Jezus terugvoert tot Adam. De Heere Jezus was de waarachtige God en het eeuwige leven, maar Hij was ook waarachtig Mens en als zodanig heeft Hij Zich tot in de dood vernederd.

Laten wij eens nagaan wat de Schrift ons zegt over Hem als Mensenzoon, zowel in Zijn vernedering en zwakheid, alsook in Zijn verheerlijking en kracht:

‘Zoals de Mensenzoon niet is gekomen om gediend te worden, maar om te dienen en Zijn leven te geven tot een losprijs voor velen’.

‘De Mensenzoon is gekomen om het verlorene te behouden’.

‘De Mensenzoon is gekomen om het verlorene te zoeken en te behouden’.

‘De Mensenzoon heeft geen plek waar Hij het hoofd kan neerleggen’.

'De Mensenzoon is gekomen, Die eet en drinkt, en zij zeggen: Zie, een veelvraat en wijnzuiper, een vriend van tollenaars en zondaren'.

'Hij Die het goede zaad zaait, is de Mensenzoon'.

'En niemand is opgestegen de hemel in dan Hij Die uit de hemel naar beneden is gekomen: de Mensenzoon Die in de hemel is'.

'Het voedsel dat blijft tot in [het] eeuwige leven, dat de Mensenzoon u zal geven; want Deze is door de Vader, God, verzegeld'.

(Voor deze teksten: zie Matth. 20:28; 18:11; Luk. 19:10; Matth. 8:20; 11:19; 13:37; Joh. 3:13; 6:27).

Wie is die Mensenzoon? – zo vroeg de menigte eens aan de Heere Jezus. Deze had Zichzelf weer aan de menigte voorgesteld als de Mensenzoon. Trouwens, dat deed de Heere Jezus tijdens Zijn hele openbare wandel op aarde: Hij noemde Zich niet de Zoon van God, maar de Mensenzoon; die naam gebruikte Hij bij voorkeur. Immers had Daniël de Messias 'Mensenzoon' genoemd. Maar nu sprak de Heere Jezus erover dat de Mensenzoon *verhoogd* moest worden.

Hoe kon dit? 'Wij hebben uit de wet gehoord dat de Christus in eeuwigheid blijft; en hoe zegt U dan dat de Mensenzoon moet verhoogd worden? Wie is Hij, de Mensenzoon?' Daarop antwoordt de Heere Jezus dan: 'Nog een kleine tijd is het licht onder u; wandel, terwijl u het licht hebt, opdat de duisternis u niet overvalt... Terwijl u het licht hebt, geloof in het licht, opdat u zonen van het licht wordt' (Joh. 12:34-36).

Maar de Joden wilden het licht niet. Zij hadden de duisternis liever dan het licht. 'Het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft het niet begrepen' (Joh. 1:5). Dat wil zeggen: de duisternis heeft het niet gegrepen, niet in zich opgenomen.

Zo zien wij dat de Mensenzoon op één lijn wordt gesteld met Elia, met een profeet, met Johannes de Doper, of Hij wordt ook een volksverleider genoemd, een bezetene. En ten slotte wordt Hij verworpen en gaat Hij naar Golgotha. 'Dit is uw uur', zei Hij toen, 'en de macht van de duisternis' (Luk. 22:53).

O, deze Jezus niet te erkennen! Is het in onze dagen anders? Een groot leraar noemt men Hem, Jezus van Nazareth, een goed voorbeeld voor hoe we moeten leven en hoe hoog we kunnen klimmen. *Maar erkent men Hem als Gods Zoon?* Dat doen nu, net zoals in die tijd, alleen Zijn discipelen.

O, deze Jezus te verwerpen! Is het in onze dagen anders? Men wil van geen gestorven Verzoener weten. Hem zó erkennen – dat doen nu, net zoals toen, alleen zij die erkennen doemwaardige zondaars te zijn, die vijanden van God zijn en zich daarom met God laten verzoenen (2 Kor. 5:20).

Wie is die Mensenzoon? Als deze vraag aan een gelovige wordt gesteld, dan antwoordt hij met een loflied tot eer van zijn Heere:

*'k Heb geloofd en daarom zing ik,
daarom zing ik U ter eer,
dierb're Heiland, Hogepriester,
aller heren Opperheer!
Zoon van God en Zoon des mensen,
spoedig komt U in Uw kracht
op de hemelwolken weder.
Kom, Heer' Jezus, kom! Ik wacht.*

Maar de menigte kende Hem niet en kent Hem ook nu nog niet. Hij werd integendeel verworpen! Hij Die zo vol van liefde was, zo groot van macht en heerlijkheid!

Vol van heerlijkheid, want van nu aan zult u de hemel geopend zien, en de engelen van God zien opklimmen en neerdalen op de Mensenzoon (zie Joh. 1:52). Vol van macht, want de Mensenzoon is Heere, ook van de sabbat (Matth. 12:8) en de Mensenzoon heeft macht (gezag) om op de aarde zonden te vergeven (Matth. 9:6). Vol van liefde, want Hij gaf Zichzelf over tot redding van anderen!

(Wordt vervolgd).

J.N. Voorhoeve

Laat er licht zijn!

In de eerste verzen van Genesis ziet u misschien geen profetie die u persoonlijk raakt. Toch hebben die verzen ook dat karakter. En dat is vast en zeker ook Gods bedoeling. Zoals God hemel en aarde goed geschapen heeft, heeft Hij ook de mens goed geschapen. En zoals de aarde woest en ledig was, een duistere afgrond, is ook het hart van de mens woest en ledig geworden, een afgrond van ongerechtigheid en duisternis (als we eens nagaan wat er in ons hart leeft en werkt en de balans van ons leven opmaken, moeten we dan niet zeggen: woest en ledig, een afgrond van duisternis? Hebt u nog niet ontdekt dat in uw hart alle kwaad woont dat u bij anderen afkeurt? Wees dankbaar als het niet allemaal naar buiten is gekomen, maar het is wél aanwezig).

Maar de Geest van God zweefde boven de wateren. Zo heeft de Geest van God ook u niet afgeschreven. Hij werkt in de chaos en de duisternis van uw ziel, totdat het moment komt dat het licht doorbreekt: **God sprak: laat er licht zijn! Dat komt overeen met het moment waarop Jezus Christus in uw hart en leven komt en de duisternis in uw ziel verjaagt.** Dan komt er in de chaos van uw hart scheiding tussen licht en duisternis, tussen goed en kwaad. Dan heerst daar niet meer de chaos, maar Jezus Christus.

Het eerste spreken van God dat er licht moest zijn, is een profetie van de komst van het grote Licht van de wereld, Jezus Christus. Hij wil komen als het Licht in uw duisternis. 'In het begin was het Woord ... en het Woord was God ... In Hem was het Leven, en het Leven was het licht van de mensen. En het Licht schijnt in de duisternis ... Dit was het waarachtige Licht, dat, komende in de wereld, ieder mens verlicht' (Joh. 1:1,4-5,9). Veel mensen schuwen het licht, omdat het de chaos van hun bestaan openbaar maakt; zij geven daarom de voorkeur aan de duisternis. Maar er kan alleen verandering komen en onze zonden kunnen alleen weggegaan worden als alles eerst in het licht gezien en erkend wordt. Bent u daartoe bereid?

U ziet: je kunt niet gemakkelijk om het Boek van God heen, ook al zou het alleen maar gaan om de eerste vijf verzen van Genesis. Die verzen alleen al zijn als een lichtbundel die de mens in zijn ware gedaante ontmaskert. Dat komt doordat deze verzen een deel van Gods Woord zijn. En omdat God de God van de waarheid is, is Zijn Woord de waarheid. De waarheid ontmaskert altijd de leugen, de leugen van evolutie, jawel, maar ook de leugen van ons leven. Daar kan niemand omheen. We willen het eerste Boek van de Bijbel, Genesis, aandacht geven, niet om het te beoordelen, maar om na te gaan wat God ons door dat boek wil zeggen.

Uit het van harte aanbevolen boek 'Wording' van br. J.Ph. Buddingh

Het zilveren koord

Vraag:

Kunt u me uitleggen wat 'het zilveren koord' in Prediker 12:6 betekent?

Antwoord:

Dat willen we graag doen aan de hand van enkele notities uit een studie door br. Arend Remmers.

Allereerst geven we graag de Schriftplaats weer: 'de mens gaat immers naar zijn eeuwig huis: ... voordat het zilveren koord verwijderd wordt en de gouden oliehouder verbrijzeld, de kruik bij de bron stukgebroken wordt en het rad bij de waterput verbrijzeld, het stof terugkeert naar de aarde zoals het was, en de geest terugkeert tot God, Die hem gegeven heeft' (Pred. 12:5-7). De Duitse Elberfelder Bijbel vertaalt 'oliehouder' (lamp) met 'schaal' en 'kruik' met 'emmer'.

'Het zilveren koord' dat wordt verbroken, is misschien een beeld van het einde van het aardse leven van een verlost (zilver spreekt in de Schrift immers van verlossing). De gouden schaal die wordt verbrijzeld, is een aanduiding voor een vat, een voorwerp dat al hier op aarde is gekenmerkt door de heerlijkheid van God, hoewel nog op een onvolmaakte manier. Dat vat wordt onbruikbaar gemaakt door de dood (verg. 2 Kor. 4:7).

Wat betreft de emmer die wordt stukgebroken bij de bron en het schepvat (HSV: rad) dat wordt verbrijzeld bij de waterput: enkele uitleggers interpreteren koord, schaal, emmer en schepvat als beelden van ruggenmerg, schedel en bloedsomloop, maar dat gaat mijns inziens te ver en te zeer in details, zonder enige duidelijke Bijbelse basis. Met de emmer bij de bron en het schep-

vat bij de waterput kan misschien het menselijke hart zijn aangeguid, dat immers bij de dood ophoudt te slaan.

Het Hebreeuwse woord *gullah* (schaal, beker) te vertalen met 'lamp' is m.i. geheel ongegrond (zie daarvoor de betekenis van dit woord in de Strong-concordantie; het betekent: bekervormig, schaal, bron).

Het is interessant en belangrijk dat de bron en de waterput niet worden vernietigd; zij duiden immers de onveranderlijke bron van het leven aan.

Broeder William Kelly omschrijft in de Bible Treasury (deel 20, pag. 292) de details uit vers 6 heel algemeen: 'Wanneer de inwendige krachten het allemaal opgeven, het lichaam terugkeert naar zijn soortgelijke stof en de geest terugkeert naar Hem Die Zijn onsterfelijke adem alleen in de mens op aarde blies (vs. 7)'.

A. Remmers

Denk geen kwaad van de ander!

De profeet Zacharia riep aan het eind van de zeventigjarige ballingschap twee keer het volk en zijn priesters op Gods bevel toe: 'Bedenk in uw hart geen kwaad tegen elkaar!' (Zach. 7:10 en 8:17). Luther vertaalde dit woord: 'Laat niemand iets kwaads in zijn hart tegen zijn broeder denken'.

In tijden van opwekking wil God het geweten raken. Hij heeft alles opgemerkt en wil nu de enkeling, de priester zowel als de man uit het volk, brengen tot inzicht en tot belijdenis voor God en voor de naaste. Pas dán kan Hij zegenen zoals Hij het wenst.

Bedenk in uw hart geen kwaad tegen elkaar! Dat is ook voor *ons* een goed middel om in een verhouding tot onze broeders te komen die God graag ziet.

We zouden niet graag uitspreken wat wij tegen de één of ander in ons hart hebben. We vatten het vaak heel luchtig op dat wij kwaad denken tegen een broeder; niemand ziet of hoort het immers! Maar: 'Heere, U weet alles; U weet', zo riep Petrus het eens uit. En laten we ook Psalm 139 tot ons hart laten spreken. David komt daar in het onbedrieglijke licht van God, en roept dan uit: 'Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart; beproef mij en ken mijn gedachten!' (vs. 23).

Uit boze gedachten ontstaat kwaadspreken. Onnoemelijk veel schade is er al door aangericht. Vriendschaps- en familiebanden, ja, hele samenkomsten zijn verwoest door de zonde van het kwaadspreken. Dergelijke kwaadsprekerij is als een gifgas waartegen geen gasmaskers helpen.

Het begint met de gedachten. Wij koesteren een gedachte en staan haar toe om een scheidsmuur op te richten tussen onze broeder en ons. We geven hoe langer hoe meer gehoor aan die gedachte. De rol die wij de broeder laten spelen, wordt steeds slechter, terwijl onze eigen rol steeds mooier wordt, in overeenstemming met de in ons wonende hoogmoed. We bekommeren ons er weinig over of dat wat we denken, ook echt waar is en of we werkelijk een reden hebben om uit te gaan van een boze opzet bij onze broeder. Wij merken niet eens dat we afglijden van het pad van de waarheid.

Dat dergelijke gedachten de liefde doden, is duidelijk. Verzuimen we deze gedachten in Gods licht te oordelen, dan komen uit de gedachten *woorden* tevoorschijn. Wij begaan dan een zonde naar onze broeder of zuster toe en we zijn gelijk aan een mens die op het dak van zijn huis een zak met veren brengt en ze daar

uitschudt. De wind draagt ze steeds verder. Maar het is onmogelijk om ze weer bijeen te verzamelen. Zo worden dingen gezegd en verder doorgegeven die niet grondig onderzocht zijn. Wij doen het werk van de duivel, de aanklager van de broeders. En het gevaarlijke is: nog maar nauwelijks zijn de woorden uit onze mond, of wij zijn er geen meester meer over en kunnen ze niet terughalen. Het onkruid dat we gezaaid hebben, woekert voort en verbreidt zich snel.

Is dit niet ernstig voor hen die zich kinderen van God noemen? Boze dingen over een broeder of zuster denken en ook nog eens verder vertellen, is een zonde waartegen God ernstig waarschuwt. Willen wij, u en ik, onszelf in dit opzicht niet in Gods licht en tegenwoordigheid diepgaand onderzoeken?

Hier liggen zeker veel stenen op onze weg – stenen die God verhinderen ons te zegenen. Laten we naar onze broeder of zuster toe gaan, nadat we ons voor God verootmoedigd hebben en onze zonden voor hen belijden.

Als het om zonden en misstappen van onze medebroeders gaat, is ons oordeel meestal scherp en beroepen we ons op de heiligheid van God. Maar wat doen we ten opzichte van onszelf? Laten we toch niet met twee maten meten! Doch willen we een onderscheid maken, laat ons dan voor onszelf de strengste maatstaf aanleggen! O, dat verderfelijke, ongeluk brengende kwaadspreken! Het is de dood van de broederliefde en broederlijke gemeenschap. Heere, laat het ons zien als onze gedachten verkeerde wegen gaan en onze hoogmoed onze broeder of zuster pijn en schade berokkent!

‘Bedenk in uw hart geen kwaad tegen elkaar!’

Uit het Duits, auteur onbekend

Altaar, tent en bron (1)

'Toen bouwde hij [d.i. Izak] daar een altaar en riep de Naam van de HEERE aan. Hij zette daar zijn tent op, en de dienaren van Izak groeven daar een put' (Gen. 26:25).

We vinden in het Bijbelboek Genesis verschillende keren een altaar, een tent en putten of bronnen. Ze kenmerkten in het bijzonder het leven van de aartsvaders Abraham en Izak en ook nog bij Jakob. Het zijn drie kenmerkende elementen die ook ons vandaag iets te zeggen hebben.

Een altaar

Een altaar is een plek waar geofferd wordt; in de Schrift is het bijna altijd een verhoogde plek (gebouwd uit stenen, of gemaakt van bijvoorbeeld koper). **Voor de gelovige is het altaar een plaats van aanbidding – van aanbidding volgens Gods gedachten.**

Zoals gezegd is het een plaats die verhoogd is boven deze aarde. Het offer werd niet neergelegd op het niveau van het zand en stof waarin onze voeten staan, maar erboven verheven; we zouden kunnen zeggen: op het niveau van ons hart. Bij het altaar dat Izak bouwde, mogen we eraan denken dat het de plaats was waar hij destijds offers bracht zoals zijn hart hem die ingaf uit dankbare aanbidding voor zijn God. Tegelijk is het ook een plaats die verheven is boven de vuilheid die de aarde sinds de zondeval kenmerkt, dus een plaats waar afstand heerst ten opzichte van de wereld waarin zonde, onreinheid, ongerechtigheid en dood heersen.

Zoals vooral het dank- of vredeoffer (Lev. 3) ons laat zien, is het altaar ook de plaats waarbij er gemeenschap werd geoefend, want niet alleen de Heere God kreeg er allereerst Zijn deel, Zijn

voedsel (Num. 28:2), maar ook degene die het offer bracht en de priester en nog meer Israëlieten. En gemeenschap betekent: samen deelhebben aan hetzelfde, samen genieten van iets of iemand.

Uit deze praktische oudtestamentische elementen leren we belangrijke lessen voor ons als Christenen vandaag: **God wil ook vandaag de dag gemeenschap hebben met ons en aanbidding ontvangen uit onze harten, op een plaats en op een manier die niets van doen hebben met deze wereld en de zonde die daar heerst.** Welnu, wij hebben als gelovigen uit genade het verheven voorrecht gekregen te mogen genieten van dezelfde Persoon in Wie ook God op een volmaakte manier Zijn hartenvreugde vindt; we genieten samen met God van hetzelfde Offer: Christus.

Al gaat het te ver voor het kader van dit artikel, het is zeker een studie waard voor jezelf na te gaan hoe groot Christus is; ben je je ervan bewust dat Hij tegelijk het Offer is, het altaar, de Priester en Gods heiligdom? Hij offerde Zichzelf aan God; van Hem als 'altaar' steeg voortdurend een welriekende reuk op naar God; Hij bracht eer en heerlijkheid aan God als de ware Priester en in Hem als de Mens Christus Jezus woonde de hele Volheid van de Godheid als in een volmaakt heiligdom (en deze Volheid woont in Hem tot in eeuwigheid).

Gods Woord geeft ons wel voorwaarden voor de gemeenschap met God. God kan Zich niet zomaar zonder meer met mensen verbinden in een harte-gemeenschap. Nee, Hij wil dat we behouden zijn, dus opnieuw geboren (Joh. 3); Hij wil dat we rein zijn in onze levenswandel en zonde dus veroordelen (verg. 1 Kor. 5; Gal. 5:22); Hij wil dat we de leer van Christus vasthouden en dus pal staan voor de fundamenteën van het Christelijke geloof (verg. 2 Joh. 1:9; Gal. 5:9) en dat wij rein zijn in onze verbindingen of relaties (zie 1 Kor. 10:18-22; 2 Tim. 2:19-22).

Op het altaar gaf Christus Zichzelf in beeld gesproken als brand-offer, tot een aangename geur voor Gods hart. Als we daarover nadenken en zien hoe Hij een bron van blijdschap was voor Zijn God en Vader, tijdens Zijn hele leven op aarde, maar in het bijzonder op het kruis van Golgotha, komt dan niet de vraag bij ons op: is alles wat ik doe, wel aangenaam voor God? Of zoek ik dat wat plezierig is voor mijzelf? Wil ik graag iets wat mijn vlees aanspreekt?

En dezelfde vraag kunnen we toepassen op ons gemeenteleven. Waarop is ons hart gericht? Wat streven we samen na? 'We moeten de jeugd niet kwijtraken' – en voeren dus maar onbijbelse praktijken in en halen de wereld de kerk binnen? Of: 'ik moet me er natuurlijk wél goed bij voelen'. Is dat onze drijfveer en ons doel van samenkomen? Of het is: Heere, wat wilt U graag dat wij doen? Waarin vindt U Uw blijdschap? Is ons doel dat het de Heere in alles eert, dat onze praktijk moet overeenstemmen met Zijn Woord?

Maar net zo goed op een 'altaar' gaf Christus Zich in beeld gesproken als zondoffer. Zoals we weten, werd het zondoffer in het Oude Testament buiten de legerplaats met vuur verbrand, zodat het totaal verteerd werd en gereduceerd tot as (Lev. 4:12,21). Buiten de plek waar mensen woonden, waar mensen een oog op hadden, buiten hun gezichtsveld... daar werd de Heere Jezus naar toe gebracht. Sterker nog: Hij ging Zelf uit eigen beslissing naar buiten, de stad Jeruzalem uit naar die vreselijke schedelplaats – een plaats die voor een gewoon mens al stuitend en weerzinwekkend was, omdat er misdadigers werden geëxecuteerd, maar voor de Heere Jezus nog veel meer, omdat Hij een heilige ziel had én omdat Hij nauwkeurig wist wat daar zou gebeuren. Al ons kwaad, onze ongerechtigheid en zonde werden daar door de heilige God geoordeeld in dat heilige Offerlam Dat Zichzelf gaf als Zondoffer. Dat gebeurde op het kruis van Golgotha, in de drie uren van duisternis.

Passen wij die heilige norm van Golgotha toe? Beseffen we dat het een voorrecht is een altaar te hebben (Hebr. 13:10) – een altaar van God, waar God wordt gediend en aangebeden volgens Zijn gedachten en principes? Of zien we dat voorrecht eerder als een last? Willen we misschien wél de zegen en het voorrecht, maar niet de verantwoordelijkheid die erbij hoort? En proberen we daaronderuit te komen, met allerlei argumenten die wereldwijd al sinds lange tijd in vele kerken en kringen verspreid zijn:

Ach, die zonde was al 20 jaar geleden! Maar Christus stierf er 2.000 jaar geleden voor!

Ach, waarom zouden we buiten de legerplaats gaan? Omdat Hij buiten de legerplaats werd gekruisigd!

Ach, waarom zouden we de eenheid nog bewaren, als het zo moeilijk is? Omdat Christus daarvoor stierf (Joh. 11:52)!

Ach, waarom zouden we de afzondering van kwaad nog praktiseren? We hebben het bij ons toch goed en willen geen verdeeldheid... Omdat onze Heere Jezus om dat kwaad door God geslagen en geoordeeld werd!

Ach, waarom zouden we handelen met kwaad en zonde? Dat doet de Heere Zelf wel. Zeker, Hij waakt over Zijn eer – en heeft tegelijk tóch aan de Gemeente de verantwoordelijkheid gegeven voor de orde en heiligheid in Gods huis.

Kortom: **de zegen en ook de verantwoordelijkheid die samenhangen met het altaar, hebben hun basis in het lijden en sterven van Christus op Golgotha.** Zijn offerdood en de eeuwige gevolgen ervan brengen ons tot aanbidding in overeenstemming met Gods gedachten.

(Wordt vervolgd).

E.H.W. Luimes
n.a.v. studies over Izak, Pasen 2023

U bent al rein om het woord

'U bent al rein om het woord dat Ik tot u gesproken heb' (Joh. 15:3).

Ons wezenlijke contact met Christus begint hier op aarde. Zijn Woord heeft ons rein gemaakt. Hij spreekt hier niet over Zijn bloed; het kostbare bloed heeft ons gereinigd van onze zonden, van de slechte dingen die wij hebben gedaan, maar Zijn Woord heeft ons gereinigd van wat wij waren. 'Daar u uw zielen gereinigt hebt door de gehoorzaamheid aan de waarheid' (1 Petr. 1:22). Zijn Woord heeft met zijn reinigende, levengevende kracht onze ziel bereikt; wij zijn erdoor wedergeboren en gereinigd van iedere valse hoop, om nu ons alles in Christus te vinden.

Petrus was hier een voorbeeld van toen hij op de vraag van de Heere: 'Wilt u ook niet weggaan?' antwoordde: 'Heere, tot wie zullen wij heengaan? U hebt woorden van eeuwig leven. En wij hebben geloofd en erkend dat U bent de Heilige van God' (Joh. 6:67-69). Hij zal op dat moment nog niet de volledige draagwijdte van zijn woorden beseft hebben, want die vormden de volledige belijdenis van het Christelijk geloof. Ze betekenden dat de tempel en zijn inzettingen nu van geen belang meer waren voor hen, dat de priesters en hun offers geen aantrekkingskracht meer voor hen hadden, dat het gehele ritueel van die godsdienst waarin zij eens gehoopt hadden het leven te vinden, van geen nut geacht werd. Ze betekenden dat zij **zich hadden afgewend van hun eigen inspanningen om leven en rechtvaardigheid te bewerken, om nu hun alles te vinden in Christus**. U alleen hebt de woorden van eeuwig leven; in U is onze hoop nu gevestigd; op U rust ons geloof. U bent de Levengever, de Zoon van de levende God.

Het woord van de Heere was tot Zijn discipelen gekomen als licht, dat de nietigheid en verdorvenheid onthulde van alles wat er tevoren geweest was en hen ervan reinigde en hen ertoe bracht zich er volkomen van af te keren en eveneens van henzelf en zich geheel tot Christus te wenden. Van dergelijke discipelen kon de Heere Jezus zeggen: 'U bent al rein om het woord dat Ik tot u gesproken heb'. God zij geloofd als Petrus' belijdenis ook de onze is.

J.T. Mawson

Het 'beter' in de Brief aan de Hebreeën

Auteur: Christian Briem

In de Brief aan de Hebreeën komen we vaak de uitdrukking 'beter' tegen (soms vertaald met 'groter').

Wanneer je in een Bijbelboek een bepaalde uitdrukking meer dan eens tegenkomt, wil de Heilige Geest onze aandacht vast en zeker nadrukkelijk op iets opmerkelijks vestigen. En dat geldt ook voor deze uitdrukking 'beter'. Kort gezegd: dat wat de Heere Jezus is en alles wat Hij heeft ingevoerd, is beter, hoger, groter en heerlijker dan alles wat je maar kunt bedenken.

Laten we het ontdekken door met de auteur de verschillende Bijbelteksten te overdenken waar deze uitdrukking voorkomt in deze bijzondere, kostbare Brief.

112 pag., gebonden boek, formaat A5

Bestelnummer: 6594

Prijs: € 12,95

Kent u het blad 'Volg Mij'?

'Volg Mij!' is een gratis tijdschrift voor christenen die jong in het geloof zijn.

'Volg Mij!' wil iedereen die belang stelt in de Bijbel en het volgen van de Heere Jezus Christus graag helpen, vooral gelovigen voor wie dat misschien nieuw en onwennig is. Het blad:

- behandelt actuele thema's,
- beantwoordt vragen van lezers,
- publiceert bijbelstudie-artikelen.

Vraag gerust een proefnummer aan! Het blad verschijnt acht keer per jaar en bevat tussen de 32 en 40 pagina's.

Nadenkertje

Woord van het jaar

De Duitse taalunie kiest sinds het begin van de 70'er jaren regelmatig een 'woord van het jaar' dat in de publieke discussie vaak een bijzondere rol gespeeld heeft. De eerste keer werd de uitdrukking 'aufmüpfig' gekozen, wat zoveel betekent als *weerspanning* of *weerbarstig*. Het bevat de gedachte van opstandigheid en rebellie en we kunnen ons goed voorstellen dat het in die tijd in het kader van de maatschappelijke veranderingen tijdens de z.g. 'seksuele revolutie' veelvuldig gebruikt werd.

Maar weerspannigheid ontstond niet pas in de jaren rond en na 1968. Ze kenmerkt het gedrag van de mens tegenover God al altijd. Al de eerste mensen Adam en Eva stonden tegen God op.

Wat met de misleidende vraag van de slag 'Is het echt zo dat God gezegd heeft?' begon, eindigde met de daad die zich tegen Gods enige gebod richtte: de mensen aten van de verboden vrucht. Hoe ondankbaar gedroegen zij zich daarmee tegenover hun Schepper, aan Wie ze niet alleen hun leven te danken hadden, maar alles wat ze hadden. Maar ten diepste was het gewoon ongehoorzaamheid en opstand.

Zo kwam de zonde in de wereld. En wat was Gods antwoord? De dood! God is echter niet alleen heilig en rechtvaardig, maar ook liefde! En Zijn liefde bewijst Hij daarin 'dat Christus voor ons gestorven is toen wij nog zondaars waren' (Rom. 5:8). God kan een overtreding niet ongestraft laten, maar Hij straft Zijn Zoon om ons, opstandige mensen, te redden.